

Χελιδόνια στον χρόνο

Τ' αηδόνια κελαηδούν γλυκά
γλυκόπικρη κι η μελωδία της ζωής,
ζηλευτός ο χορός της πεταλούδας
ζει τη στιγμή στο τώρα.

Η αμυγδαλιά βιάζεται
άσπρη και ροζ ανθίζει,
την άνοιξη να φέρει
τη νιότη ευτυχισμένη.

Έρχονται τα χελιδόνια το καλοκαίρι,
διασχίζουν τον αέρα λουσμένα στο φως,
σε μαρκίζες χτίζουν τις φωλιές τους
και φτιάχνουν τις ζωές τους.

Πόσο ανήσυχα τα φτερά τους
πόσο λευκό το στήθος τους,
σαν τα χελιδόνια και τα φτερά της νιότης
φέρνουν αγάπες και όνειρα.

Αλλά ο χειμώνας έρχεται με τη ζοφερή ομίχλη του
το φωτεινό πρωινό δακρυσμένο φεύγει,
το κύμα της ζωής σαρώνει τα όνειρα
σβήνει τραγούδια και γέλια.

Ξαφνικά η κλεψύδρα αναποδογυρίζει
και ο κύκλος ξαναρχίζει
τα χελιδόνια θα ξανάρθουν κι η αμυγδαλιά θ' ανθίσει,
ο άνθρωπος δεν θα γυρίσει.

Στέκεται αμίλητος με χιονισμένα τα μαλλιά
αναρωτιέται πώς περνά ο χρόνος,
στέκεται κι ο χρόνος ακίνητος μες στη νυχτιά
αναρωτιέται πώς περνούν οι άνθρωποι...

Γ. Β.